

Ե .

Իմ սիրտս երկու դուռ ունի, մեկ գաղտուկ, մեկինն ավանի.
 Գաղտ դռնակն ես դուրս ելայ, լուկ գրտայ կըտոր մ'ալ ոսկի.
 Այն ոսկին որ ափս ընկաւ՝ չէ ընկել ի ձեռն ոսկերչի.
 Ոչ ինքն ի քուրան մըտել, ոչ առել ձայնըն կըռանի:

Զ .

Մարդս որ շատ անդէն լինի, յաշխարհիս հոգսըն կու մաշի.
 Շաքարն իւր լեղի թըւի եւ լեղին իւրան խըմելի.
 Պաղ ջուրն իւր կըրակ թըւի, ' Լ ի ահէն քան զմոմ ու հալի.
 Դիւր կեանքըն դիժար թէկի ' Լ դիժարն իսկի չհիանգչի:

Է .

Սերտիկս փոխարէն, եղբա՛րք, ի վերայ ծովուն նայեցայ.
 Ասի թէ՛ խըմեմ զայս ծովս, որ ցամքի ' Լ աւազն երեւնայ:
 Ծովն այլ դէպ ի յիս ասաց՝ «Աճապ ո՞վ մեկին վազենայ (?).
 Ես յակէս յիստակ ելայ ու հազար ձոր պըղտորեցայ:

Ը .

Կանչեմ այդ ծովուդ վըրայ, որ ակէն թուխ թանաք դառնայ,
 Չինչ ի շամբն եղեգ եղեալ՝ այն պահէն դալամ լինենայ.
 Չինչ ի Յայք երեեց եղեր ' Լ Ըստըմաօլ ' Լ ի Յոնոմ աբեղայ,
 Չինչ ի Խորասան, Մուղրի՝ դանիշման որ գիր գիտենայ,
 Ամենն չըկարեն կարդալ զինչ որ իմ սըրտիս կայ դուսայ:

Թ .

Եկէք որ իջնունք ի ծովն ու ձըկնիկ որսանք վարմընով.
 Առնունք ու մեշլիս ելնուճք, խորովենք զինք բարկ կըրակով:
 Ձըկնիկն ի գինին ասաց թէ՛ Լըցաւ սըրտիկս արիւնով,
 Երբ զիս արեւես հանեն, թող ցամքի զինչ գետ կայ ու ծոգ:

Ժ .

Դեռ եմ փոշիման դարձեր զայս տարէն վաճառս որ արի.
 Ամէն հետ շահու դատին, ես գէնու բեռներ կեպեցի.
 Զամի կայր՝ իմ գլուխս ելաւ, փոշիման ի վայր մընացի:

ԺԱ .

Յողէ մըղէ ո՞վ տեսել՝ զարծըլին որսիկն Է խըլել.